

Document de suport 6. Exposició Corrupció! Revolta ètica

Documentació de suport per a l'activitat 3: què puc fer jo contra la corrupció?

Relat 1: Una petita comissió.....	2
Relat 2: La festa col·lectiva	3

Relat 1: Una petita comissió

En Joan treballa a l'ajuntament d'un poble petit de Lleida des de fa molts anys. Coneix molt bé el funcionament de la part financera i, tot i que els governs i regidors/es han anat canviant, en el fons tot segueix igual.

Està enfadat amb el món polític. Creu que tots els partits enganyen, manipulen i només volen poder, sense que els importi la ciutadania a la qual representen. Aquest desengany, que l'amaga a la feina però que sobresurt quan alguna cosa no li agrada, l'ha dut a plantejar-se què pot fer ell per tornar-s'hi.

Des de fa uns mesos ha començat a desviar uns diners, pocs, de la partida de cultura que li toca a ell gestionar. De cada contracte o pagament que fa, n'aparta una petita quantitat i la justifica com a desplaçaments seus -que no fa-. És un engany tan petit, que ni s'ha plantejat que el puguin detectar, però el fa sentir una mica millor.

Ara el Joan està preparant el festival de música que es celebrarà al municipi d'aquí dos mesos. L'import total és força elevat, i ha calculat que si segueix amb el seu joc de desviar diners aquest cop en guanyarà bastants. La tranquil·litat que li dona que ningú s'hagi donat compte del que ha estat fent, l'anima ara a fer aquest desviament, que indica en el pressupost final com a desplaçaments i dietes sense concretar per un total de 1500 euros.

El festival arriba i és tot un èxit. Rep felicitacions de regidores i companys/es, tot sembla anar cada cop millor.

Però la Fàtima, la funcionària que s'asseu al seu costat, no està del tot tranquil·la. Ha començat a revisar les factures per poder justificar i tancar el projecte del festival, i li falten algunes partides. Li ha preguntat al Joan, però la seva resposta no li ha aclarit res:

-No ho sé Fàtima, deuen estar entremig de tots els papers. Busca'ls bé, se't deuen haver passat- li diu, amb un to despreocupat i passiu.

La Fàtima ha parlat amb la seva cap, la regidora de cultura, però aquesta li ha dit que per l'import que és no s'hi capfiqui gaire, que ja trobaran la manera de justificar-ho per una altra banda si cal. No serà la primera vegada.

Això no tranquil·litza la Fàtima, que es pren molt seriosament els diners públics que paguem entre totes. La seva preocupació fa que acabi parlant amb el partit de l'oposició, a qui li explica el succeït i els dona tota la informació.

El partit treu la informació en el següent ple, on demana una comissió d'investigació. Quan arriba la notícia al Joan, no s'ho pot creure. Allò que fa tant temps que fa, que a ningú l'importava, acaba de sortir a la llum. Està en joc la seva feina i la seva imatge, ja que la notícia ha arribat als mitjans de comunicació locals i provincials, que l'han tret en portada.

Mentrestant, a la Fàtima li sap greu l'exposició pública del Joan, però sap que ha fet el correcte. Alertar del frau que estava succeïnt en el seu departament l'ha dut a reflexionar sobre la importància de preservar el bé comú quan es

treballa en la funció pública, tot i les conseqüències: ha perdut la confiança de la seva regidora, qui ara li mana tasques més dures i mecàniques. Però ella no se'n penedeix: la seva consciència està molt tranquil·la, i ja hi haurà temps de lluitar per tal que es faci justícia amb la seva situació.

Relat 2: La festa col·lectiva

La Maria ha proposat a tota la classe organitzar una festa per acomiadar el curs entre totes. Han fet una assemblea i han proposat moltes idees, però necessiten diners per pagar-les, i decideixen fer una rifa entre familiars i coneguts per recollir-ne. La Maria s'encarrega d'organitzar-la: reparteix 20 butlletes a cada membre de la classe per tal que les vengui. Per ella, que té una família molt gran, se'n queda 40, esperant vendre'ls tots.

Al cap d'una setmana, quan els companys i companyes comencen a dur-li els diners que han recollit, la Maria els guarda tots en una caixeta vermella que tanca amb clau. Quan comença a veure tots els diners que estan recollint, que són molts, comença a passar-li una idea pel cap. Ella fa temps que vol comprar-se un mòbil nou, però el que vol val uns diners que no té.

Una idea comença a prendre forma dins seu. Estant recollit molts diners, i ella ha fet tot l'esforç de preparar-ho tot i vendre més butlletes que ningú. Si agafés els diners d'algunes d'aquestes butlletes, podria arribar a pagar la part que li falta per aconseguir el mòbil.

Està dividida. Per una banda, sap que hi ha alguna cosa en la situació que no està bé. L'acord amb tot el grup era que els diners fossin per la festa de totes. Però per l'altra, sent que per uns quants diners ningú se n'adonarà, i podrà aconseguir allò que tant vol. Finalment, decideix apartar 150 euros de la caixa, i al dia següent es compra el mòbil.

La seva germana Noah, que és un any més gran que ella, es sorprèn quan la veu:

-Maria, d'on has tret la pasta per pagar-te això? -li demana, sorpresa, mentre assenyala el telèfon.

-Amb els diners d'unes classes de repàs, Noah, no em ratllis -li contesta la Maria passota, intentant acabar la conversa.

-Quines classes? Si no ens n'has dit res...

-Deixa'm en pau, Noah! -acaba cridant la Maria mentre es gira i marxa.

La Noah no es queda tranquil·la amb la resposta i parla amb l'Helena, una amiga de classe de la Maria que s'ha quedat algun dia a dormir a casa. L'Helena no sap res del mòbil ni de les classes, però li parla de la festassa que estan organitzant gràcies a la Maria i la Noah comença a lligar caps. Li explica a l'Helena les seves sospites i decideixen entre les 2 parlar amb la Maria abans de fer-ho públic.

Citen a la Maria en un parc i, les 3 assegudes en un banc, li exposen les sospites i li demanen que torni els diners.

-Esteu boges! M'esteu acusant de robar? -els diu la Maria, entre l'enuig i la por.

-Totes ens podem equivocar, Maria -li respon, conciliadora, la seva amiga Helena.

-Però els diners els has de tornar, has robat als teus companys de classe!
- li reclama la Noah.

El cos de la Maria comença a tremolar, respira a sotragades, tota ella dubtosa, indecisa. I el plor es desboca, culpable.

-Vaig pensar que... que no es notaria -aconsegueix dir la Maria-. Són pocs diners, i la idea era meva, i...

-Prou -la talla la Noah-. Has aconseguit aquests diners per totes, saps que no són teus.

-Tens raó, els tornaré, però ara no els tinc, me'ls he gastat! -diu entre plors la Maria, mentre assenyala el mòbil.

-Doncs l'haurem de tornar -acaba, tallant, la Noah.

L'endemà la Maria es va quedar sense mòbil, però la seva consciència i la seva culpa es van alleujar: s'havia posat ella per davant de l'interès comú però, a última hora, gràcies a la intervenció de la Noah i l'Helena, havia pogut capgirar la situació.

